

IDRETT OG POLITIKK

For en del år siden bar våre hjemlige marxister et brukket gevær som symbol. Symbolets moralske grunnlag skulde tydeligvis være det syn at krig og vold var forkastelig og uverdigg for menneskene. Man oplevet også i den tid flere tilfeller med nektelse av militærtjeneste under det påskudd at den kom på kant med nekternes samvittighet.

Symbolet og argumentene virket åpenbart tiltrekkende på mange; men det var ikke alle som våget å stole på at det var særlig oppriktig ment fra dem som hadde satt aksjonene i scene. Det blev gitt uttrykk for mistanke om at det bare var ulven som igjen hadde benyttet sig av det gamle trick å iføre sig lammet klær. Mistanken blev naturligvis møtt med dydig harme; men det varte ikke lenge før fåpelsen falt av og ulven stod frem med strittende ryggår og glisende tenner.

Symboler og argumenter har skiftet. Nu er symbolet den knyttede neve og argumentet lyder slik:

«Terror og terror er to ting».

«Terror og terror er to ting. Vi på vår side vil alltid opprøres over den kontrarevolusjonære terror, mens vi vil betrakte den revolusjonære terror ut fra hensynet til det taktisk hensiktsmessige.»

I denne kyniske vurdering som er formulert av Schefflo, finnes det ikke en tråd igjen av den moral som skulde gis sinnbillede i det brukte gevær. Og nu tilholdes ikke marxistene lenger å nekte militærtjeneste av samvittighetsgrunner. Den marxistiske samvittighet tilsier tvertimot å dyktiggjøre sig i bruk både av geværet og andre våben forat disse våben, når tiden er inne, kan vendes mot de landsmenn som da ikke feigt og godvillig har bøiet nakken under marxismens åk. Nu er krigen, og det den motbydeligste av all krig, borgerkrigen, blitt hellig plikt for de før så skinnhellige. Og for hvem skal borgerkrigen føres. Jo «frem til kamp for Sovjetunionen» lyder parolen. Det er ikke engang å n d r e nordmenn som skal råde i Norge. Den blodigste av alle marxistbødler, massemorderen Bela Kun

er blitt leder av oprørsarbeidet i Norge.

Til brodermordet skal føies fedrelandsforrederiet. —

Langs denne linje må man se etableringen av arbeideridretten og bestrebelsene for å ødelegge folkeidretten. Hvis det er noen som tviler på at dette er den bestemmende linje, så kan han hente bevisene til overmål fra marxistenes egne uttalelser og vidnesbyrd og fra kjensgjerningenes tydelige tale.

Arbeideridrett er klassekamp.

Arbeidet for å dra idretten inn i den politiske kamp begynte for mange år siden, og i 1922 var man nådd så langt at det var grunnlag for dannelsen av en landsorganisasjon: «Arbeidernes Idrettsopposisjon». På dette tidspunkt var det ikke bare dannet en rekke lokale turn- og idrettslag, men marxistene hadde også begynt å ete sig inn i «Norges Landsforbund for Idrett» ved å danne «kommunistiske celler» i de lag som stod tilsluttet forbundet.

Hensikten var allerede da utvetydig klar: Det var klassekampen og klassehatet som skulde føres inn i idretten. I en beslutning som blev tatt på det kommunistiske ungdomsforbunds landsstyremøte i august 1923 heter det bl. a.:

«Landsmøtet pålegger lagene å skape kommunistiske celler på grunnlag av de opplysninger registreringen gir, i alle idrettsorganisasjoner, såvel borgerlige som proletariske. Ungdomsforbundets virksomhet i idrettsorganisasjonene drives med det mål for øie litt etter litt å gjennemsyre idrettsbevegelsens masse med klassekampens ånd, inntil man vinner et så stort flertall innen idrettsorganisasjonene at man uten frykt for spaltning kan føre dem over i den røde sportsinternasjonale rekke.»

Kjernetropper skal trenes i våbenbruk.

I forbindelse med den politiske idrettsbevegelse gis det ordre om å danne vebnede «forsvarsorganisasjoner». I «Klassekampen» for 1. sept. 1923 gis følgende direktiver i den anledning: «Innen arbeidernes turn- og idrettsorga-

nisasjon fører de kommunistiske ungdomsorganisasjoner propaganda for at det besluttes at medlemmene skal gå inn i de almindelige forsvarsorganisasjoner.»

På et landsmøte i Oslo i februar 1924 blev fattet følgende beslutning: «Utover landet er parolen for den kommunistiske ungdom: Inn i skytterlagene, skaff dere våben, gjør skytterbevegelsen til et støttepunkt, ikke for det råtne borgersamfund, men for den kjempende arbeiderklasse.» Og videre: «Det må dannes idrettsgrupper for våre kjernetropper som trener sig, ikke bare i våbenbruk, men også i militær strategi med sikte på det revolusjonære oppgjør mellom klassene.» —

I 1924 blev «Arbeidernes Idrettsforbund» dannet, og den resolusjon som blev vedtatt i den anledning fortsetter de oprindelige retningslinjer. Det heter bl. a.: «Idrettsforbundet skal dannes på klassekampens grunn, fordi det må bli klart for alle at idrettsbevegelsen hverken er eller kan være neutral i klassekampen. Den er et ledd i arbeiderklassens samlede kamp i likhet med fagbevegelsen. En arbeideridrettsmann må alltid huske at han overalt og alltid først og fremst er arbeider, og må handle i overensstemmelse med sin klasses interesser. Idretten må betraktes som en klassesak.»

Moskva har den øverste myndighet.

Arbeidernes Idrettsforbund skal være tilsluttet Den Røde Sportsinternasjonale (R. S. I.) den revolusjonære arbeiderklassens idrettsorganisasjon, og altså direkte under Moskvas kommando.»

Det sies altså med tydelige ord at de politiske idrettsorganisasjoner skal være underlagt Moskva. Når man erindrer dette i forbindelse med den like tydelige tale om hvilken gjerning medlemmene skal stille sig til disposisjon for, så må det synes ufattelig og utrolig at hverken våre idrettsmyndigheter eller statsmyndighetene har tatt affære. Etter at det mere enn 12 år har vært uomtvistelig klart at dannelsen av kommunistiske celler innenfor Landsforbundet for Idrett hadde som uttalt endemål

å skape revolusjonære stormtropper, har endelig Landsforbundet mannet sig op til å be om statsmaktens hjelp. Efter i 12 år å ha næret en slange ved sin barm, synes idrettslederne endelig å være blitt opmerksom på at slangen har gifttenner, og nu ber de om beskyttelse for sin organisasjon. Det er vel og bra, men hvem vil be om beskyttelse for land og folk? Hvem vil rette de naivt uvitende statsmyndigheters opmerksomhet mot den uhyggelige kjensgjerning at det er revolusjonen og borgerkrigen som forberedes! Ja for dette må vel regjeringen ha vært uvitende om, siden den går til «forhandling» med dem som forfører norsk ungdom til å stille sig under Moskvas kommando og la sig utdanne til kamp mot egne landsmenn. Man forhandler jo ikke med forredere, med mindre man er så svak at man er nødt til det, eller med mindre man er forreder selv. Og føler da statsmyndighetene sig så svake at de er nødt til å dagtinge? Hvad skulde det ellers være å forhandle om? Burde svaret kunne være noe annet fra dem som har plikt til å våke over folk og land enn: «Fingrene fra fatet!»

Idretten er helt underordnet.

Når arbeideridretten skal være underlagt «Den røde Sportsinternasjonale», så er det selvsagt ikke av idrettslige grunner, hvilket tydelig nok også fremgår av uttalelsene om at idretten er helt underordnet. Derimot får underleggelsen en annen og uhyggelig betydning når det erindres at det er fra de internasjonale sentraler at stormtroppene i alle land forsynes med de nødvendige direktiver og instruksjoner i «militær strategi», som er omhandlet i beslutningen fra det kommunistiske ungdomsforbunds landsmøte i 1924.

Siden marxistene begynte sin storstilede og internasjonale revolusjonsvirksomhet er det utviklet en spesiell strategi og taktikk for opprør og borgerkrig. Dette har gitt en ny videnskap som dyrkes av spesialister og tas like grundig og systematisk som vanlig krigskunst. Hver gang et opprør har funnet sted, og marxistene har satt i scene et utall slike, blir erfaringene grundig studert og drøftet, og

teorier og direktiver blir modifisert og fullkomngjort. Det foreligger allerede en omfattende litteratur på dette område; men av gode, eller rettere sagt dårlige grunner er den ikke å få kjøpt i bokhandelen.

Den revolusjonære teknikk

er et kapitel for sig, uhyggelig og oplysende. Den lærer bl. a. om det utall av måter hvorledes de revolusjonære kan forsynes med våben. Oppfinnsomheten er minst like djevlesk som i krigsvitenskapen, men dessuten kommer tillegg det nederdrettige at det spekuleres i drap på landsmenn og kamerater.

På bakgrunn av dette må det virke hykkelsk og motbydelig når marxistene slynger ut sin flokskel: «Mot krig og fascisme». Det er ingen «fascisme» i dette land og det er ingen andre som vil krig enn marxistene.

Det er blitt sagt, og det er gudskjelov sant, at ikke alle de 400 000 som har gitt marxistpartiene sin stemme, vil revolusjon og borgerkrig. De vil ikke engang innførelse av marxismen, selv om dette kunde skje på «parlamentarisk» vei. Men det er ubønnhørlig nødvendig at alle som har stemt og tenkt å stemme med disse partier gjør sig klart hvad de er med på å støtte. Det skulde ikke nu lenger være noen undskyldning mulig for at man ikke er vitende om marxistledelsens uhyggelige og skjendige hensikt. Denne er lagt for dagen så kynisk og frekt, og så tydelig, at det ikke levnes rum for noen misforståelse.

Intimt og behagelig samarbeide

Av de to marxistpartier er det kommunistene som har gitt den drivende kraft i skapningen av klasseidretten, men fra første stund har de to partier samarbeidet, og idretts spørsmålet har ikke voldt vanskeligheter mellom dem. Tvertimot har klasseidretten gitt anledning også til politisk tilnærming mellom de to partier, hvilket taler sitt sterke og tydelige språk om at de to marxistfraksjoner er helt klar over at i oprørers time skal de marsjere sammen, slik som det blev gitt uttrykk i «Arbeider-

idrett» i 1928: «Hvad som kreves av oss er kun at vi gjør vår plikt. Vi må melde oss til tjeneste og delta i kampen i det parti vi sogner til enten Det norske Arbeiderparti eller Norges kommunistiske parti»

At det kom en knute på tråden mellom de to partier i 1931, har vært av underordnet betydning. Knuten blev helt løst op i 1934, og nu er det bånd som er vevet av klassehat og oprørsplaner, og som binder de to partier sammen, sterkere enn noensinne. Og når det er blitt vedtatt at den felles idrettsbevegelse fremdeles skal være tilsluttet Den røde Sportsinternasjonale i Moskva, så vil man forstå hvorfor også Det norske Arbeiderparti i siste instans henter sin politiske næring og hvad som er partiets endelige mål, tiltross for Magnus Nilssens uttalelse i Stortinget under trontaledebatten om at «partiet står på folkestyrets grunn».

Efter den lykkelige gjenforening med Sportinternasjonalen uttalte formannen i det høie råd for fysisk kultur i Moskva herr Antipov: «Den avtale som er bragt i stand mellom Det norske Arbeideridrettsforbund og Sovjets idrettsbevegelse er en stor begivenhet i kampen for den revolusjonære enhet i den internasjonale arbeiderbevegelse.»

Norge er det ufarligste

land. —

Av det som her er anført fremgår det at våre marxister ikke har funnet noen grunn til å legge skjul på sine hensikter med idrettsbevegelsen. Med utrolig åpenhet har de lagt alt i dagen, og de vet at de kan gjøre det uten risiko. Fra våre myndigheters side, det være sig regjering eller påtalemyndighet, har de intet å frykte selv om de hisser til revolusjon og borgerkrig og begår landsforræderi. Og ikke bare våre egne marxister kan føle sig trygge hos oss. Norge er det ufarligste land å opholde sig i også for utenlandske opviglere og oprørsagitorer. Efter de kjensgjerninger som er bragt for dagen ved spionprosesser i utlandet, f. eks. i Helsingfors og Paris, synes det hevet over tvil at vårt land gjentatte ganger har gitt opphold for uten-

landske spioner. Oplysninger fra Sverige og Danmark har gitt bekræftelse på dette. Kun fra våre myndigheter forlyder intet. Men når vi vet at fremmede marxister uten pass og oppholdstillatelse er blitt holdt skjult i Oslo, og at de efter at de er blitt opdaget, har fått lov til å bli, fordi våre marxistledere «garanterte» for dem — så må man uvilkårlig gjøre visse refleksjoner, og man får en pinlig fornemmelse av at vi «svikes av dem som vakt skulde være, ja just av dem», for å tale med Bjørnson.

Svensk opfatning av bevegelsen.

Det har adskillig interesse å legge merke til hvorledes de sosialdemokratiske ledere i Sverige ser på dette at idrettsbevegelsen skal infiseres med politikk. Med henblikk på det som i så måte har skjedd i vårt land uttaler statsminister Per Albin Hansson: «Bolsjevismens celleannelsesforløk er en propagandametode blandt alle de andre. Vi har intet behov for et arbeidernes idrettsforbund. Den sosialistiske internasjonale påbyr intet splittelsesarbeide. I dette tilfelle å omplante de utenlandske ideer i svensk jordbunn, vil de bare være latterlig, og forsøkene vil heller ikke få noen fremgang.»

Red. Richard Lindstrøm uttaler: «Idrettens politiske neutralitet er et faktum og et arbeidernes eget idrettsforbund vilde skade mere enn gavne. Klassemotsetningene bør man ikke unødig skjerpe, men vel heller i største utstrekning søke å lindre. Et nytt idrettsforbund kan være ønskelig bare for folk av rent destruktiv innstilling.»

Videre S. Appelquist: «Svensk ungdom savner anledning til å drive klassehat og klassekamp til idrettsplassene. En fordomsfri omgang gavner alle og skader ingen. En opdeling av idrettsorganisasjonene skulde være en dårlig etterrapning, og en dumhet blir ikke bedre, om den gjentas. Nødvendige reformer kan opnås på enklere måte.»

Disse citater viser at svenskerne, også sosialistene, ser noe anderledes enn vi på det å selge sin sjel og sitt land. Og de vi-

ser at det er en himmelvid forskjell på norsk marxisme og svensk sosialdemokrati.

Åpenlyst og skamløst opvigleri.

Det er en ganske annen tone som lyder fra de norske marxister. Norsk ungdom opfordres direkte til å drive klassehat og klassekamp på idrettsplassen. «Vi har aldri lagt skjul på, og vil aldri legge skjul på at arbeideridretten er arbeiderklassens fysiske utdanningsgarde. Her skal arbeiderguttene og arbeiderjentene også fysisk skoleres i klassekampen. Uten dette mål har arbeideridretten ingen hensikt. En meget nyttig øvelse i denne utdannelse er granatkastingen.

Selvfølgelig kan der skaffes håndgranater når øeblikket er inne. Vi kan jo bare låne noen av alle dem borgerskapet har opmagasinert i påvente av en krig, og vi skal love å være riktig uforsiktig med dem. — — heter det rått og kynisk i «Arbeidet».

Norge synes å være det eneste land hvor opviglere åpenlyst og skamløst kan forberede og planlegge blodsutgytelse og revolusjon.

Til den norske ungdom som har gått inn i den politiske idrett retter vi spørsmålet: Vet dere hvad dere går til og vet dere hvad dere skal brukes til? Er det med velberåd hu at dere lar dere utdanne til brodrap og vold mot landsmenn? Tenk dere om ennu en gang før det er for sent og før borgerkrigen er en blodig kjensgjerning!

Og til den norske ungdom som ennu står neutral retter vi spørsmålet: Vil dere rolig se på at idretten og idrettstanken misbrukes og det til fordel for det skjendigste av alt: borgerkrig og fedrelandsforræderi? Vil dere uten hverken ord eller handling svike både idrettens og Norges sak? Vil dere ikke rekke en hånd til hjelp for dem som mot sin vilje tvinges over ved å trues på levebød og eksistens? Vil dere uten protest være vidne til at idrettens rekker tynnes dag for dag inntil fylkingen er blitt så svak at også dere må gi dere på nåde og unåde?

Hvis ungdommen svikter, er landet solgt!